že školská stolice také byla s to požadavkům zákona zadost učiniti, neboť se postarala o schválení nákladu jak obcí tak okresem, ale že okolnosti na ní nezávislé způsobily, že neučinila včas zadost vyzvání žal. úřadu. Stížnost má tedy za to, že tato nemožnost ležící v okolnostech, na vůli vydržovatelky nezávislých, ji osvobozuje od splnění podmínek v § 11 zák. čl. XXXVIII:1868 uvedených.

Než nss již v nálezech Boh. A 8799/30, 9307/31 a jiných dovodil, že následky trojího bezvýsledného napomenutí vydržovatele církevní školy nejsou vyloučeny již tím, že vydržovatel učinil přípravy k odstranění vytýkaných nedostatků, nýbrž že zákon ukládá církvi, která míní vydržovati nebo již vydržuje školu, v § 11 zák. čl. XXXVIII:1868 imperativně a bez výhrady povinnost splniti podmínky v zákoně uvedené, neuváděje žádného důvodu osvobozujícího, pro který by mohla církev zmíněné povinnosti býti sproštěna. Nemožnost splniti podmínky v zákoně uvedené nemá tedy za následek, že by církev mohla školu založiti nebo ji vydržovati, aniž jest podmínkám zákona vyhověno.

Na tomto právním názoru trvá nss i v daném případě a bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 10.328.

Jazykové právo: * Článek 7 odst. 1 jaz. nař. č. 17/26, pokud obsahuje předpis, že listiny a spisy, zřízené v době počínající dnem 6. března 1925 a sepsané v jazyku menšinovém, lze předložiti — jako přílohy, doklady, k důkazu nebo k jiným úředním účelům — soudům, úřadům a orgánům v cit. odst. 1 blíže označeným jen v ověřeném překladu do státního jazyka, odporuje jaz. zákonu.

(Nález ze dne 7. února 1933 č. 7769/32.)

Prejudikatura: Boh. A 7177/28; neodporuje Boh. A 3144, 3145/24, 9010/31.

Věc: Karel K. v T. a spol. (adv. Dr. Arn. Engel z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti (odb. r. Dr. Jan Srb) o jazykové právo.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká příkazu předložiti ověřený překlad přílohy podání, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: V trestní věci st-lů jako soukromých žalobců pro přečin bezpečnosti cti spáchaný tiskem zemský trestní soud v Praze uložil st-lům, aby výtisk německého časopisu »Rote Jugendwacht« předložený s neověřeným českým překladem inkriminovaného článku německého byl ověřen (čl. 7 jaz. nař.). V postupu stolic adm. byly jazykové stížnosti do tohoto výroku posléze nař. rozhodnutím min. sprav. zamítnuty s tímto odůvodněním: Článek 7. jaz. nař., o nějž podřízené stolice opřely svá rozhodnutí, — nesprávné použití jeho vůbec není vytýkáno — ani když nss v jiném konkretním případě (nál. Boh. A 7177/28) shledal jeho nezákonnost podle § 102 úst. list., není zrušen ani změněn, tak že úřady jsou tímto čl. 7 vázány (§ 7 zák. o ss a § 12 o. z. o.); ostatně nelze o stálé praksi nss-u odpovídající názorům stížnosti mluviti, když mimo

cit. nález o zákonnosti čl. 7 jaz. nař. dosud nerozhodoval a starší nálezy Boh. A 3144/24 a 3145/24 ze zákona jazykového vyvodily požadavek vyslovený v čl. 7 jaz. nař, že soudům, které mohou úřadovati jen v jazyku státním, musí býti písemnosti sepsané jiným jazykem předkládány s ověřeným překladem do státního jazyka. Proti výtce, že nižší stolice se nezabývaly námitkami v stížnostech odvozovanými ze zásad ovládajících trestní řízení, uvádí napadené rozhodnutí, že v jazykovém sporu jde pouze o výklad užití předpisů jazykových a nikoli o předpisy jiného druhu.

V stížnosti, podané k nss jak pro nezákonnost tak i vadnost řízení, uplatňuje se ve směru prvém neplatnost čl. 7 odst. 1 jaz. nař., o nějž je napadené rozhodnutí opřeno, s poukazem na nál. Boh. A 7177/28 a ve směru druhém se vytýká, že žal. úřad nezabýval se námitkami vznesenými proti platnosti cit. předpisu jaz. nař.

O stížnosti uvážil nss toto:

Pokud jde především o otázku příslušnosti žal. úřadu v této věci, jest přihlédnouti k tomu, že I. stolice opřela svůj výrok o povinnosti k předložení ověřeného překladu jen o čl. 7 jaz. nař., a také nadřízené stolice správní věc posuzovaly souhlasně toliko s hlediska předpisů jazykových. Není tedy pochybnosti, že jde o provádění předpisů jazykových a že úřady justiční správy jsou v tomto případě věcně příslušny, tedy i min. sprav. (§ 7 jaz. zák. a čl. 96 jaz. nař.).

Ve věci pak jest dáti za pravdu námitce stížnosti, že čl. 7 odst. 1 jaz. nař., o nějž je nař. rozhodnutí opřeno, jest neplatný. Již v nál. Boh. A 7177/28 vyslovil a podrobně dovodil nss, že odporuje jaz. zák. a proto je neplatný předpis čl. 7 odst. 1 jaz. nař., pokud stanoví, že listiny a spisy, zřízené v době počínající dnem 6. března 1925 a sepsané v jazyku menšinovém lze předložiti — jako přílohy, doklady, k důkazu nebo k jiným úředním účelům — soudům, úřadům a orgánům v cit. odst. 1 blíže označeným jen v ověřeném překladu do státního jazyka. Při právním názoru tomto setrvává nss i v tomto případě.

K vývodům zástupce žal. úřadu, jenž hájil při ústním líčení právní stanovisko, vyjádřené v nař. rozhodnutí, jest poznamenati toto:

Mylným je jeho tvrzení, že se nss v právě citovaném nál. Boh. A 7177/28 rozchází se svojí dřívější judikaturou, vyjádřenou v nál. Boh. A 3144 a 3145/24, že zaujal stejné stanovisko, jako v těchto nálezech i v pozdějším nál. Boh. A 9010/31 a že se tedy nál. Boh. A 7177/28 jeví jako výrok ojedinělý, jenž stojí v rozporu s judikaturou, v jiných případech projevenou.

Nss konstatoval již v nál. Boh. A 7177/28, že není tu rozporu s nál. Boh. A 3144 a 3145/24, poněvadž předmětem kognice nss-u v obou těchto případech byla jen otázka, zda strany mají povinnost předložiti překlady příloh, otázka však, tvořící jediný předmět nál. Boh. A 7177/28, zda překlady musí býti ověřeny, v oněch nálezech pro nedostatek dotyčných stížních bodů judikátně řešena nebyla. Je arciť pravda, že v řízení správním byla stranám uložena povinnost předložiti soudu ověřený překlad dotyčných listin a že i v závěru obou nálezů se uvádí, že strana byla povinna ověřený překlad ten předložiti; než z důvodové části zmíněných nálezů je patrno, že námitka toho obsahu, že strana není povinna předložiti překlad ověřený, nálezy těmi judikátně řešena nebyla a

ani řešena býti nemohla, ježto st-li nebyla in iudicium vůbec vznesena, nýbrž spor točil se toliko o to, jsou-li st-lé povinni připojiti k českému podání též překlad německých příloh, aniž se st-lé při tom dotýkali otázky, mají-li býti tyto překlady ověřeny.

Totéž lze říci v podstatě i o nál. Boh. A 9010/31. I zde namítali st-lé, že, třebas podali žádost českou, nevzdali se svého práva menšinového ohledně příloh k žádosti připojených, tvrdíce, že přílohy ty směli podati k soudu jazykem menšinovým. V nálezu mluví se arciť o ověřeném překladu. Než přihlíží-li se k důvodům, jimiž se vyvracejí zásadní námitky stížnosti, dlužno dojíti k úsudku, že ani zde nedošla judikátního řešení otázka ověření překladu, ježto se důvody ve své podstatné části zabývají otázkou docela jinou, jež stížností jedině byla na spor vznesena a jež byla řešena v dřívějších nálezech Boh. A 3144 a 3145/24, t. j. otázkou, jsou-li st-lé povinni k českému podání připojiti překlady příloh v jazyce státním. Jest pak v důsledku toho jen s tohoto hlediska posuzovati význam právní věty v záhlaví nál. Boh. A 9010/31 v ofic. sbírce otištěného.

Pokud pak zástupce žal. úřadu svojí další argumentací snažil se dokázati, že čl. 7 odst. 3 jaz. nař., jednající o povinnosti předkládati ověřené překlady listin, má povahu jazykového předpisu a že tudíž není správným náhled nss-u, pokud v nál. Boh. A 7177/28 dal výraz stanovisku, že otázka ověření překladu není otázkou práva jazykového a že rozhodovati o této otázce nepřísluší úřadům správním, povolaným k rozhodování jazykových sporů, přehlíží, jaký význam ve skutečnosti má ověřování listin soudu předkládaných. Lze tu rozlišovati mezi případy, v nichž má se užíti překladu listin jako podkladu pro určitý úřední úkon (na př. zápis do pozemkových knih), jichž správnost obsahu soud nezkoumá, a mezi případy, v nichž se užívá listin, resp. jejich překladu jako průvodních prostředků, na př. v určitém sporu, kde průvodnost jejich podléhá hodnocení soudu. V prvých případech zkoumá soud jedině, má-li listina předepsané náležitosti, aby žádaný úřední úkon mohl se na jejím podkladě státi (originál odpovídající po stránce věcné i formální zákonným předpisům nebo plně hodnotný surogát originálu, ověřený překlad), nezkoumá tu tedy náležitosti po stránce jazykové. V případech druhých tyto vlastnosti listiny nemají rozhodného významu, ježto průvodní moc listin ve sporech přezkoumává soud stejně, ať již jsou předloženy v originálu nebo v opisu či překladu prostém neb ověřeném. V případech prvých požadavek ověření překladu má význam pro meritorní vyřízení učiněného podání, v případech druhých pak nemá zásadně vůbec významu, a nelze proto ani tu ani tam odůvodniti závěr, že by požadavek ověření překladu vyvěral z práva jazykového.

Mylným je proto názor, hájený zástupcem žal. úřadu, že s hlediska jaz. zák. třeba požadovati ve formě ověřeného překladu záruku všude tam, kde překlad má nahraditi písemnost v jiném jazyku sepsanou. Právě tak, jako není s hlediska jaz. zák. závadou, jež by bránila soudu podání přijmouti, jestliže strana k podání svému přiloží prostý opis česky sepsané listiny, kde tedy nelze s hlediska jazykového zákona požadovati od strany, aby souhlasné znění opisu s originálem dala ověřiti, stejně je požadavku jazykového zákona vyhověno tím, když strana přiloží k českému podání prostý, neověřený překlad listiny původně v ji-

ném jazyku sepsané. Zdali tento prostý opis jak v prvém tak v druhém případě stačí k meritornímu vyřízení podání, není již otázkou práva jazykového.

Již z důvodu nezákonnosti právní normy, o niž se napadené rozhodnutí jediné opírá, jest i rozhodnutí samo uznati nezákonným, aniž třeba obírati se dalšími námitkami namířenými proti způsobu provedeného řízení.

Č. 10.329.

Jazykové právo: I. * Výrok trestního soudu, kterým bylo soukromému žalobci pohrozeno, že nepředloží-li ověřený překlad písemnosti, překlad bude pořízen na jeho útraty, není aktem založeným v právu jazykovém, nýbrž v trestním právu procesním. — II. O částečné neplatnosti předpisu čl. 7 odst. 1 jaz. nař. — věta jako při Boh. A 10.328/33.

(Nález ze dne 7. února 1933 č. 8498/32.)

Prejudikatura: ad. I. Boh. A 9075/21, ad II. Boh. A 7177/28, 10.328/33.

Věc: Bedřich H. v K. proti ministerstvu spravedlnosti o jazykové právo.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud bylo jím vysloveno, že st-l jest povinen předložiti ověřený překlad přílohy svého podání, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l podal jako soukromý žalobce u zem. trest. soudu v Praze návrh na stíhání odpovědného redaktora časopisu »Rote Jugendwacht« pro přečin proti bezpečnosti cti, spáchaný článkem otištěným v tomto časopise. K návrhu připojen byl neověřený český překlad inkriminovaného článku. Usnesením jmenovaného soudu z 18. října 1928 byl tento překlad st-li vrácen s vyzváním, aby byl ověřen ve smyslu čl. 7 jaz. nař. K tomu bylo podotknuto, že, nebude-li výzvě do 14 dnů vyhověno, bude překlad pořízen na útraty st-lovy. Jazykovou stížnost do usnesení tohoto st-lem podanou presidium zem. trest. soudu v Praze zamítlo. Na další stížnost změnilo presidium vrch. zem. soudu v Praze v odpor vzaté rozhodnutí v ten smysl, že se stížnost do usnesení zem. trest. soudu v Praze z 18. října 1928, pokud směřuje proti výroku, že po uplynutí 14 dnů bude překlad pořízen na útraty st-lovy, odmítá. Rozhodnutí to bylo v první své části odůvodněno v podstatě tím, že při řešení otázky, zda st-l v daném případě jest povinen opatřiti ověření překladu, rozhodují jen předpisy jaz. nař., které dosud řádně změněno ani zrušeno nebylo, a jež státní orgány dohlédací nejsou oprávněny přezkoumati. Nelze proto bráti zřetel na nál. nss-u Boh. A 7177/28, jehož se st-l dovolává, ježto nález ten není všeobecně závaznou normou (§ 12 o. z. o., § 7 zák. č. 36/1876 a contr.). Pod pojem »listiny a spisy« ve smyslu čl. 7 jaz. nař. spadají i noviny, připojené k trestnímu návrhu st-lovu. Bezdůvodné jest rozlišování mezi přílohou v užším smyslu a předmětem trestného činu. I corpora delicti mohou býti listinami nebo